

Sacha Voogd

SALSA IN DE POLDER

Rheia

UITGEVERIJ

Uitgeverij Rheia
2014

© Sacha Voogd, 2014

Fotografie: Irma Verburgh

DTP en omslag: BuroBouws, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Rheia

Vroedschap 28

1412 NW Naarden

www.rheia.nl

info@rheia.nl

ISBN 9789492010056

Rheia

UITGEVERIJ

“Life may not be
the party we hoped for.
But while we’re here,
we should dance.”

Jeanne C. Stein

INHOUD

Coca-cola	9
Lady's turn	23
El Dos	39
Sombrero	53
El Uno	69
Cumbia	85
Guaracha	101
Tot slot	115

Rheia

UITGEVERIJ

COCA-COLA

Ernesto nam een laatste trek van zijn sigaret, negeerde de asbak naast de ingang van het buurthuis en gooide de peuk op de straatklinkers. Nog even vonkte het stompje, toen draaide hij met de hak van zijn schoen tot de gloed doofde. Hij haalde zijn schoen wegensag hoe het wit open was gesprongen en de tabak als een roestbruine pluk op de stenen bleef liggen. Een hongerige meeuw dook naar zijn been, maar zwenkte al snel opzij naar zijn soortgenoten boven de gracht. Zelfs de vogels van dit land krijsten in een onverstaanbare taal. Groot en bleek waren ze, in niets leken ze op de kleine, zwart getekende lachmeeuw die de kusten van zijn thuisland bevolkten.

Het was een onverwacht mooi lentedag geweest, na een reeks van eindeloze grijze dagen. Lydia was vrolijk opgestaan, ze had die ochtend het rokje uitgekozen dat ze op hun eerste ontmoeting had gedragen. Haar benen waren niet meer zo bruin, maar nog altijd mooier dan de witte armen en benen van de vrouwen in de stad.

Ernesto probeerde met zijn rug de warmte op te vangen die de muur had vastgehouden. Hij zou tegen de muur willen aanleunen, maar zijn witte overhemd weerhield hem. Lydia zou er niet blij mee zijn als hij met een overhemd vol vlekken in de les verscheen.

Het mooie weer had de mensen naar buiten gelokt. Meestal was het rond dit tijdstip rustig op straat, nu had het Griekse restaurantje verderop stoelen voor de glazen puigezet en lachten jonge meisjes door het gerinkel van bestek heen. Hun dikke vesten hingen nog losjes over de stoelleuning, het zou niet lang duren voor het laatste restje warmte van de dag verdwenen zou zijn.

Langs de gracht naderde een gearmd stel, de vrouw reikte amper tot de schouder van haar metgezel. Aarzelend keken ze naar de huisnummers, bleven af en toe even stilstaan, tot ze voor hem stopten. Oudere mensen, ergens in de veertig, vijftig misschien. Hij kon de leeftijden van blanken maar moeilijk schatten. De man had kortgeknipt grijs haar en een haakneus. Zijn vrouw had haar mollige lichaam in een kort rokje en een te strak groen topje geperst. Een opzichtig gouden ketting moest kennelijk de aandacht naar haar boezem leiden, maar de elastische stof drukte haar borsten plat. Door het groen heenschemerend de contouren van een tepel.

De vrouw trok haar handtas, een log bruin geval, iets steviger tegen zich aan voor ze hem aansprak. Een stroom onbegrijpelijke woorden volgde, hij haalde verontschuldigend zijn schouders op, tot hij 'salsa' opving. Ze hoorden kennelijk bij de nieuwe groep die dadelijk zou starten. Hij lachte breeduit, knikte en wees naar de ingang. Met een schuchter knikje liep het stel langs hem heen en ging naar binnen.

Ernesto ademde nog een laatste keer diep in. Niet eerder had hij hier de geur van het restaurantje opgesnoven, de lucht van iets telanggebraden varkensvlees prikkelde zijn neusgaten. De geur van de barbecues op het strand van zijn jeugd. Was het echt nog maar twee maanden geleden dat hij met Miquel naar Playas del Este was geweest? Pilar had het niet gewild. 'Moet je halfbroer net zo'n nietsnut worden als jij en die vrienden van je?' had ze hem toegeschreeuwd. Zijn vader wast eindelijk los om haar bij te vallen. Miquel voetbalde op dat moment in de monumentale hal van de

villa die ze met veertien andere gezinnen deelden. Ernesto trok hem mee zonder Pilar nog een blik waardig te keuren.

Ernesto draaide zich om en ging naar binnen. Door de gang, versmalddoordewinterjassendieaanweerszijdenhingen, kwam hijbijdetrapdienaarhetzaaltjebovenleidde. Achterdegesloten deur klonk muziek. Het nummer kende hij niet, maar zijn voet tikte vanzelf mee op het ritme van de claves en hij opende de deur.

Het stel dat vlak voor hem naar binnen was gegaan stond bij de bar. De man had de armen over elkaar geslagen, de vrouw wiebeldeheenenweerophaarhoge hakken. Haargezichtlichtte even op toen hij naar hen glimlachte. Het was geen volle groep, negen mensen. Vijf vrouwen, vier mannen. Hij zou zelf mee moeten dansen, maar Lydia hoefde in ieder geval niet rond te bellen voor extra mannen.

Een van de mannen stond in de hoek van het zaaltje, naast Lydia. Ze waren in een geanimeerd gesprek verwickeld. Lydia had haar lippen gestift in de pauze, het felle rood dat ook in haar rokje terugkwam. Ze hield haar hoofd iets schuin en lachte.

Met grote passen liep Ernesto op hen af, legde zijn arm om Lydia's schouder en duwde zijn vingers stevig in haar bovenarm.

'Dit is Kees, een oude vriend van me,' zei ze in het Spaans. 'Jaren geleden heb ik geprobeerd hem over te halen met mij te gaan dansen. En nu heeft hij ineens toch de knoop doorgehakt.'

Kees stak zijn hand uit, Ernesto kon niet anders dan Lydia loslaten en de hand schudden. De man had in ieder geval een warme handdruk, niet de koele, korte aanraking die hem hier meestal ten deel viel.

'Cubano?' vroeg Kees.

Ernesto knikte verrast. 'Spreek je Spaans?'

'Muy poco.'

'We gaan beginnen,' zei Lydia. Ze zette de muziek uit, klapte in haar handen en trok Ernesto mee naar het midden van de zaal.